

Čerwená její přistane

KRISTÍNA,
JEŽOVICOVÁ

MARENČIN PT

Kristína Ježovičová

**červená
jej
pristane**

MARENČIN PT

© Kristína Ježovičová, 2015
© Marencin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2015
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marencin Media, 2015
Design © Marta Blehová, 2015
Jazyková úprava Sylvia Sachs
502. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-544-5

ČASŤ PRVÁ – ELINA MATKA

1. kapitola

Pozerala sa von oknom a premýšľala. Spočiatku jej myšlienky vyzneli bezvýznamne. Hlúpo tým najnepodstatnejším spôsobom pre muža a tým najrelevantnejším pre ženu.

Sveter alebo bundu? Čižmy alebo poltopánky? Ako správnu ženu by ju malo trápiť oblečenie kvôli viacerým paušalizovaným názorom na pekné ženy, ktorých výber rannej garderóby sa točil okolo hranej tučnosti a bezmódnosti kusov látky.

Ona však nebola fíflena, ktorá si nevie vybrať, čo na seba a všetko, čo má v šatníku, považuje za voľačo hrozné. Dokonca si ani nikdy nemyslela, že má zlú postavu. Presne tak, uvedomovala si, že jej sedí všetko, čo si kedy kúpila. A ak niečo nedokázala nájsť v obchode, zavše si šaty snov načrtla a sama si ich aj ušila. Čiernej látke sa však vyhýbala ako čert krížu. Vo všeobecnosti neoblubovala pochmúrne farby.

Zbožňovala kvety. Na lúke, v záhrade, vo váze, vo vlasoch a hlavne na látke šiat. Robili ju šťastnou. Stačilo, aby sa pozrela na blúzku plnú tulipánov alebo sukňu prekvitajúcu červenými ružami a život bol o čosi krajší, lepší. Vtedy nikdy nemyslela na poznámky matky, že je z nej v iba dvadsiatich

rokoch beznádejná existencia bez skutočných ambícií a cieľov.

Nevnímala ani reči mužov, že je vkuse zasnívaná a melancholická. Čo ich po tom, že jej myseľ je stále zablúdená a duša neprestajne sníva o niekom, kto ju nadchne ešte väčšmi než lupene kvetov. Už od puberty bola presvedčená, že nikomu nedovolí, aby jej pobláznil srdce. Zdalo sa, že ju považujú za blázna, nechápajúc, čo je pravá vášeň a že nie vždy sa musí skončiť v posteli.

Iskry medzi telami sa nikdy nerovnali duševnému ohňostroju. Už mala pár známostí, preto vedela o telesných vzplanutiach celkom dosť – našliapnutie na mínu a potom ohlušujúci výbuch, ktorý doslova ochromí zmysly. Citová spúšť, ktorá pretrvá krátko po extáze, je odporná ako rozbombardovaná pevnosť. Ešte šťastie, že otec stál pri nej. Že jej prízvukoval, že si nesmie vziať prvého muža, ktorý o ňu prejaví záujem.

Bola na seba hrdá. Ale iba polovicu z roka. Vtedy nepotrebovala nikoho. Tešila sa z vlastnej existencie. Na jar a v lete ju nedusila samota, akokoľvek pre niekoho nepríjemne sparné počasie bolo. Takmer bezvýhradnú spokojnosť cítila, keď mohla vdychovať vôňu kvetov a ovocia v ich udržiavanej záhrade.

Jesene a dlhé zimy však vnímala úplne opačne. Vtedy sa cítila ako nekompletný človek. Akoby v jej živote čosi chýbalo. Zjavil sa zvláštny, takmer fyzicky bolestivý pocit, ako keď oberiete posledné jablko zo stromu a zahryznete doň. Čerstvá šťava s čo najmenším množstvom voľným okom nevidi-

teľného, no predsa len prítomného histamínu steká po brade. Tie ostatné plody odnášajú do pivnice, do nehostinného chladu, kde musia pretrvať bez bozkov slnka.

A práve vtedy ju premkol strach – pri predstave, že zeleň onedlho nebadane zožltne a popadá z konárov. Nahé hnáty stromov obalí mrazivá srieň. V jablkách sa bude hromadiť histamín a v nej nešťastie. Vedela, že zima má opodstatnenie a zastáva dôležité miesto pre rastliny i v ríši zvierat či hmyzu. No rozumné odôvodnenia súženia nikdy nezdobili. Nemohla si pomôcť. Na ňu zima pôsobila zhubne, až celkom pripomínala jablká v pivnici. Kde-tu nahnité od buchnátov, ktoré im uštedrili pri oberaní.

Od septembra až do marca trpela. Počasie ju potrápilo a neraz skončila otrášená v posteli pod zásterkou obyčajného vírusu. Vtedy vždy vyhľadala povrchnú blízkosť chlapca, aby aspoň nejako zaplátal nevysvetliteľné prázdno na duši. Dovolila mu, aby zjedol jej šupku a kúsok pod tým. Nikdy nie viac.

Bol koniec februára a včera sa jej zazdalo, že vo vzduchu konečne cítiť jar. Keď slnko hladilo jej tvár už od rána, rozplývala sa blahom. No krásne počasie pretrvalo len doobeda. Poobede výrazné tiene na chodníkoch zmizli, začalo pršať a neúprosne lialo celú noc. Ovzdušie ochladlo a nasledujúce (práve pretrvávajúce) ráno pohltila hmla. Vznášala sa ako bezprizorné šifónové zdrapy. Akoby ich dáky surovec natrhal zo šiat usilovných jarných víl, ktoré prikoval k zemi prízemným mrazom.

Odvrátila zrak od obloka, župan si pritiahla väčšmi ku krku a sadla si pred ružový toaletný stolík so zrkadlom a pokračovala v príprave na dnešný deň. Mala by dať zrkadlo nafarbiť, nech si nepripadá ako bábika. Na bielo, alebo na čierne? Zrejme by mala meniť farbu každý polrok. Maľovať a maľovať. Možno premeniť zrkadlo na zebra a dúfať, že sa ten kolorit preniesie i na ňu. Že sa konečne nebude cítiť zle či, naopak, výborne. Jednoduché dobre by jej úplne postačilo.

„Deväťdesiatpäť, deväťdesiatšesť, deväťdesiat-sedem, deväťdesiatosem, deväťdesiatdeväť,“ kefa s ozdobnou rukoväťou kmitala. Klzala po vlasoch a zanechávala ich lesklé a príjemné na dotyk. Poddajné.

Na pohovore chcela zapôsobiť. Nemienila riskovať, že jediná kučera nebude na mieste. Otec ju odvezie do Bratislavy. Vždy je tam chladnejšie, ako v okolitých miestach a obciach. Ak si dá na seba len šaty, sveter a sandále s uzavretou špičkou, nebude to určite v poriadku. Napokon sa rozhodla, že si pod šaty s drobnými kvietkami vezme sivé legíny. Obuje si hnedé čižmy a cez sveter si prehodí hrubé menčestrové sako.

Nebude sa musieť vzdať svojich milovaných kvetov a možno sa jej dokonca podarí zapôsobiť na majiteľku kvetinárstva, do ktorého sa chce sto- čo stoj dostať. Musí! Je to predsa jej vysnívaná práca.

Obyčajné aranžovanie kvetov! Tak to nazvala jej mama a znelo to prinajmenšom tak zavrhnutiehodne, akoby vravela, že sa chystá živiť trhaním

mačacích chvostov, alebo niečím podobne absurdným.

Dobre vedela, o čo matke ide. Chcela mať so svojej dcéry niečo výnimočné. Doktorku, právničku, alebo aspoň manželku, ako sa patrí. „To by si sa veru, dievča, naaranžovala kvetov. Každý mesiac by si dostávala kyticu, ak by si si, samozrejme, zobrala muža, ako sa patrí. V januári by ti buket doniesol na narodeniny. V marci na deň žien. V máji na deň matiek. Napríklad vo februári by ťa našťval,“ veľavravne jej hovorievala.

Jej matka verila, že nie je nič podstatnejšie, ako nahnevať svojho manžela a primäť ho k tomu, aby si uvedomil, že to on vytočil svoju manželku prv a napokon ju obdaroval nejakou drobnosťou. Ešte šťastie, že otec bral jej vypočítavé maniere s nadhľadom a patričnou výbavou ružových okuliarov.

Zišla dole do kuchyne vo chvíli, keď jej matka chystala raňajky. Taniere na okrúhlom stole boli poukladané v presnom odstupe. Všetko v tomto dome bolo iba vďaka jej rodičke starostlivo usporiadané a v najväčšom poriadku i čistote. Bez smietky na tmavohnedom okrúhlom stole. Bez mastného flaku na pracovnej doske linky, samozrejme, aj počas samotného varenia.

Jej dcéra netušila, prečo to robí, ale keď si uložila vyžehlené veci do skrine, mama sa tam počas jej neprítomnosti objavila a v rýchlosti, podľa jednotnej mierky, poskladala tričká i nohavice, nohavičky i podprsenky, a neskončila, kým nestáli vo vzhľadnom komíne i ponožky.

Pristúpila bližšie k stolu, urovnala si kvietkované šaty. „Dobré ráno.“

Mama zdvihla zrak, ale len na chvíľku. Mrkla po dcére a v momente sa mrzko zatvárila. Šunku preložila v jednej tretine a položila na polovicu namaslovaného chlebíka.

„Tie letné šaty sa nehodia k tým kamašľom.“

„No čo, zlatko, pripravená na cestu do hlavného mesta?“ spoza jej chrbta krátko nato odznela otázka. Od otca. Napravil si okuliare, potiahol ju za šaty a pošepol, že sú skvelé. Medzi rodičmi vždy musí vládnuť rovnováha. Jeden viac neúprosný a druhý väčšmi zhovievavý.

„Ocino, tak veľmi sa teším.“

„No tak si sadnite a najedzte sa.“ Mamine oči zmäkli, pretože vzápätí do kuchyne vkráčal jej syn a maznáčik zároveň. Jej matku veľmi trápil osud syna, z ktorého sa stal večný študent. Samozrejme, v očiach svojej mamičky bol len úbožiakom, ktorého sa rozhodli presitovať, no on sa držal okrajov sita veľmi statočne. A tak sa odvolával, a týmto spôsobom sa ocitol už na tretej vysokej škole.

Sadla si a zjedla svoj prídel v tichosti a v čo najväčšej rýchlosti, s čo najmenším počtom omrviniek a hlavne bez hádok. Mama sa v nej pokúšala vyvolať tie správne pocity, apelovať na jej gymnaziálne vzdelanie. Že by mala ísť znova na výšku, i keď jej prvý pokus stroskotal. Dávala jej za príklad brata, ktorý sa počas celého rozhovoru márnivo uškrňal.

V duchu sa zaprisahala, že sa už nikdy na výšku nevráti. Zlyhala. Štúdium krajinného inžinierstva

bolo predsa len zložitejšie, než sa nazdávala. Matku však na záver raňajok oklamala, že pošle prihlášku. V ten deň ju prijali do kvetinárstva, obálku s prihláškou v duchu spálila a od toho okamihu si zaumienila, že nič iné robiť nechce a nikdy nebude. Pokiaľ bude pri kvetoch a pri tmavej zemi, bude najšťastnejším človekom v širom okolí.

2. kapitola

Kvetinárstvo, v ktorom pracovala, malo zvláštne čaro, i vďaka nej. Každý deň prichádzala do práce o hodinu skôr, len aby mohla naaranžovať rastliny. Raz ich ukladala podľa farby, inokedy zasa podľa vône, prípadne podľa druhu, podľa príležitosti, priestoru, do ktorého sa hodili.

Vyhýbala sa párnym počtom vo väzoch. A keďže si ľudia kupovali väčšinou nepárny počet kvetín, po odchode zákazníka sa nemusela zaoberať odstránením jedného kusu navyše. Napokon prišli i zlé dni. Keď predala z deviatich ruží dve. A hoci jej zostalo nepárne číslo, nemohla sa cítiť šťastne, keď vedela, kam kvety putujú.

Rovnako ju nešťastie prevalcovalo i v ten deň, keď ju už najmenej dvadsiatykrát z náprotivnej kaviarne sledoval muž. Popíjal kávu a díval sa na dievča, ktoré sa vykrúca okolo pestrých farieb.

Bola biela a pastelová zároveň a on bol príliš tmavý. Držal sa tvrdenia, že protiklady sa predsa priťahujú. Premýšľal o prízraku v kvetinových šatách, vždy s iným kvietkom vo vlasoch. Pred

francúzskymi dverami predajne obsluhovala ženu v čiernom. Keď uplakaná žena odišla, kvetinárka sa roztriasla a rozplakala ešte väčšmi než žena so smútočným vencom v náručí. Odrazu sa kvetinárka zháčila, akoby pocítila, že ulica nie je intímnu izbičkou, pred ktorou žiadne dievča netají slzy.

Rýchlo vbehla dovnútra obchodu a rozhodla sa, že niečo presadí. Nevedela čo. Bolo jej to jedno. Musela rýchlo zahnať chmúrne myšlienky. V krémových šatách s kvetinami si kľakla pred pult. Do širokej podlhovastej nádoby o veľkosti pekáča vsypala zeminu. Prehrabávala sa v nej a kropila ju slzami. Predstavovala si ženu, ktorá práve prišla o svojho muža. Možnože hrať sa so zemou nebol práve najlepší nápad. Tam predsa skončia všetci ľudia, ale i kvety. Nádych. Výdych. Spakruky si osušila líce.

Vyľakane otočila hlavu, keď ju ovanul septembrový vzduch.

„Myslím, že už viem,“ vyslovil muž tak náruživovo, až mu nadskočili vlasy, kučeravé a čierne ako uhol.

„Prosím?“ premerala si ho zdola nahor a vytreštila oči. Neslušne zízala na veľmi čisto a elegantne oblečeného cigána. Priblížil sa a stál celkom blízko nej. Voňal. Božsky. Ako dosiaľ nepoznané afrodiziakum. Mydlom, kolínskou a čímisi svojským.

I on na ňu civel. Pohľad mu padol na obnažené kolená. So záujmom si obzeral belostnú pokožku. Postavila sa a stiahla si sukňu. „Do kelu,“ zašomrala. „Ušpinila som si naj...“ zasekla sa uprostred vety, keď sa v momente priblížil ešte bližšie. Usmial sa

jej priamo do tváre, z tých zubov, ktoré videla, nechýbal jediný. Zamrzelo ju, že ho skúma ako žrebca na predaj a presunula sa za pult skôr, než by mohlo k niečomu prísť. „Prajete si?“

„Ktorý kvet je najkrajší zo všetkých,“ z jeho úst nezaznela otázka, bola si istá, že intonácia hlasu zostala v jednej rovine.

„Neviem,“ zahundrala s jemnou namrzenosťou, „mám ich rada všetky. Ale je možné, že vy jeden preferujete viac ako ostatné.“ Pri vyrieknutí poslednej vety sa hnevala už celkom bezmedzne a takmer nekontrolovateľne. Nerozumela tomu. Nikdy ju neštvalo, že niekto uprednostňuje ruže pred tulipánmi alebo naopak. Hlavne ak išlo o zákazníka. Vyvolal v nej však zmätok a mala pocit, že mu nejde o kvety, ale o číru provokáciu.

Zvážnel, no čertovsky čierne oči lemované hrubým obočím mu iskrili pobavením.

„Takže, ktorý kvet si prajete?“ informovala sa netrpezlivo. Prehrabla sa vo vlasoch a až vtedy si uvedomila, že ešte stále má prsty od zeminy a že len pred chvíľou celkom empaticky súcitila s trúchliacou. Myšlienka, že tak rýchlo zabudla na lútosť, ktorá bola najmä v tomto jesennom období jej súčasťou, ju ohúrila.

„Hádajte.“

Prešla spoza polkruhového pultu, z opačnej strany, než pri ktorej stál.

„Ruža?“ vzala do rúk červenú. „Je symbolom znovuzrodenia a lásky. Keď umrel Adonis, milenc prekrásnej Afrodity, z jeho kvapiek krvi vyrástli plné červené ruže, presne také ako táto.“

„Ruža je pekná,” prikývol zadumane a napravil si pritom cípy košele. „Nie je však najkrajšia,” dodal v rýchllosti, „ale kúpim si ju. Takže pokračujte,” vyzval ju.

„Gerbera je príťažlivá svojou jednoduchosťou. A jej kytica vydrží vo váze pri správnej starostlivosti dva a viac týždňov,” strčila mu ju priamo pod nos.

„Nestrašte! Dúfam, že vydrží viac ako dva týždne. Vyzerá lákavo, ale len pre dievčatká, ktoré sa rady hrajú s lístkami starú známú hru ľúbi ma, neľúbi ma. Priložte ju k tej ruži.”

„Pomôžete mi, alebo ma necháte hádať do záverečnej?”

„Teda, ak mi bude patriť, pokúsím sa oň starať tak, aby mi robil spoločnosť čo najdlhšie.”

„Och,” zrazu ožila, akoby ju osvietilo. „Takže vám sa páči niektorý z črepníkových kvetov? Výborná voľba,” nečakala na odpoveď a zamierila do opačnej časti kvetinárstva. Vybrala si dlhšiu trasu, len aby nemusela prejsť okolo neho. Šaty po kolená jej viali okolo stehien. „Len veľká škoda, že som sa nenaučila čítať myšlienky,” sklopila zrak a prstami prešla po pichľavom kaktuse.

„Ak by ste čítali moje myšlienky, hnali by ste ma odtiaľto svinským krokom,” pristúpil k nej o krok bližšie. Takže ich opäť delil len jediný meter. Mladá žena zneistela, ale necúvla ani o kúsok. Jeho uhrančivé oči ju prebodávali, až mala pocit, že ju celkom vtiahne do seba. Mala pocit, že on je tá najúrodnejšia tmavá pôda a jedine v nej sa jej môže dariť. Vystrčil ruky a dotkol sa jej pása.

„Čo si... Čo si to dovoľuješ?“ zhíkla. Ruka jej vy-
letela a kvety, ktoré držala, mu pristáli na líci.

Cúvala, až narazila do nádoby so zeminou. Neudržala rovnováhu a zadkom pristála priamo v nej. „Vypadni,“ roztriasla sa.

„Polejem ťa, keď už si v tej zemi. Ten najkrajší kvet si totiž ty!“

„Preboha, krv!“ zdesene zvolala, keď sa jej vyjasnila myseľ i pohľad.

„Aká krv?“ ponúkol jej ruku, že jej pomôže, no odmietla.

„Tŕne ruží ťa poškriabali.“

„Ach tak. Nedalo mi nedotknúť sa ťa.“

„Nie som najkrajšia.“

„Pre mňa áno. I s tým rozkošným fľakom od zeminy na tvári,“ dotkol sa ukazovákou ružovej pokožky.

„Zabudla som na...“ na smútok, celkom zabudla na trudné myšlienky.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa.

„Štefánia. Moja mama chcela mať iba synov,“ vysvetľovala mu bez toho, aby sa pýtal. „Mám staršieho brata a nikdy nesená o dcére. Našla si muža, teda môjho otca, ktorý má päť strýkov, jednu tetu. Päť bratov, pätnásť bratancov a dve sesternice. Desať synovcov a iba jednu neter. Aká je pravdepodobnosť, že porodí dievča?“ odmlčala sa a prešla za pult, aby naaranžovala kyticu z ruže, gerbery a pridala i tulipán.

„Vyhovuje mi, že si oklamala genetiku.“

„Mne niekedy nie.“

„Chcela by si byť mužom?“

„Nie... len... možno by som prijala, aby bola mama ku mne rovnako zhovievavá ako k...“ zasekla sa a zo zásobníka potiahla ružovú stuhu, obtočila ju okolo kytice a pevne zviazala na uzol. Nožnicami skučeralila konce. „Tak, páči sa,“ strčila mu buket pred nos. „Sto korún, poprosím.“

Zo zadného vrecka vybral peniaze, odpočítal stopäťdesiat korún a položil ich pred ňu.

Obaja otvorili ústa, že niečo poznamenajú, vtom sa otvorili dvere a dovnútra vošla pani v strednom veku. Obzerala si fialky a ani jednému nevenovala pozornosť.

„Kytica je tvoja, kvietok.“

„Nehovor mi tak,“ zašepkala a zovrela v ruke stonky.

„Neviem o nikom, kto by si viac zaslúžil toto pomenovanie.“

Ten magnetizmus cítila až v kostiach. Načisto ju vylakal. „Musím... musím sa ísť venovať ďalšej zákazníčke,“ kútiky úst sa jej zachveli, keď to vyslovila.

„Počkaj!“ zastavil ju posunkom ruky. „Máš už záhradníka, kvietok?“ vyletelo z neho.

Úsmev sa jej vytratil z tváre. „To nie je tvoja vec!“

Prešla okolo pultu a prihovorila sa klientke. „Dobrý deň. To sú africké fialky. Neľakajte sa toho názvu. Pri dodržaní základných pravidiel sú to pomerne nenáročné izbové rastliny. Potrebujú veľa svetla, ale nie priame slnko. Lepšie znášajú sucho ako premočenie.“

Stál ako prilepený a najradšej by si obúchal hla-

vu o drevo. Prešiel okolo krásnej kvetinárky, ktorá si ho už nevšímala. Na okamih sa však pri nej zastavil a chvíľu to vyzeralo, že sa jej i dotkne. No neurobil to. Vzdychol si a odišiel.

Ani len netušil, ako skormútene sa cítila, keď zmizol. Hnevala sa, to áno. Ale zároveň po cudzincovi zatúžila. Chcela, aby sa stal jej záhradníkom. Priala si to od prvej chvíle, keď ho uvidela.

Dobre, že odišiel, pomyslela si. Nik z rodiny by jej takého počerného muža neschválil.

3. kapitola

Ubehol týždeň a Štefi túžobne hľadela na dvere kvetinárstva. No ten, ktorého chcela vidieť, nechodil. Každú noc sa jej vo sne premietali rôzne verzie ich stretnutia, jedna však bola najčastejšia.

Koketne mu v ňom oznámila, že on je ten, kto sa o ňu môže starať, že je ten jediný, kto jej môže dodávať vlahu, slnko a potrebné živiny. A potom ho vášnivo pobožkala, prstami mapovala kontúry hustého obočia.

Vyložil ju na pult, roztvoril jej živôtik šiat. Po nahých prsiach roztrúsil červené lupene ruží a keď jej vyhrnul sukňu a roztvoril nohy, žltým kvetom jej pohládzal vnútornú stranu stehien. Kričala rozkošou, keď boli jeho ruky, jeho prsty, jeho pery tam, kde predtým gerbera a lupene ruží. A vo chvíli, keď mal do nej vstúpiť, sa zakaždým ozval ženský hlas: „Koľko stoja tieto fialky?“

Som hlúpa, keď si myslím, že sa vráti, omieľala

si dookola. Asi som predsa len nebola preňho taká krásna a očarujúca, vravela si a ešte väčšmi znásobovala svoje zúfalstvo.

Ale na konci týždňa sa stalo čosi, čo jej presvedčenie zmenilo. Do kvetinárstva prišiel mladík. V rukách držal podlhovastú škatuľu.

„Slečna Štefánia?“ prihovoric sa jej.

„Áno.“

„To je pre vás,“ položil balík pred ňu.

„Nič som si neobjednala.“ Skôr, ako stihla niečo ďalšie povedať, chlapec sa vyparil.

Opatrne otvorila červený hranol. To, čo v ňom našla, jej vyrazilo dych. Na ružu sa dívala ako na výjav. Listy a stonku vyrobili z tmavej a lupene z bielej čokolády.

Vo vnútri malej obálky sa ukrýval lístok. „*Prepáč mi.*“ Nič viac. Iba tieto dve slová. Žiaden pozdrav, žiadny podpis, žiadne vysvetlenie, iba ospravedlenie.

Bola šťastná i sklamaná zároveň. I keď vedela, že na ňu nezabudol, nedohodol si s ňou stretnutie a trápilo ju to väčšmi, než by si jej rozum chcel pripustiť.

Na druhý deň prišiel chlapec opäť, tentoraz priniesol škatuľu potiahnutú žltým zamatom.

„Nech sa páči,“ povedal a položil jej balík na pult.

Nestihla sa ho ani nič spýtať, pretože práve aranžovala okrasný veniec. Po chvíli nežne pohľadila hebký zamat a vzápätí nazrela dnu. Čokoládová gerbera. Netušila, že sa dá také niečo vyrobiť.

„Ale keď niekto ako ty počaruje mužovi, tak sa často správa ako nevychovanec,“ čítala v odkaze.

Na tretí deň neprišiel chlapec, ale... V obchode mala tri zákazníčky a netušila, kde jej hlava stojí, no keď zazvonil zvonček, obzrela sa smerom k dverám. Stál v nich a díval sa na ňu tým zmyselným pohľadom, ktorý ju prenasledoval vo dne v noci, teda najmä v noci. Zobliekol si kabát. Biela košeľa pod ním odhaľovala snedý krk i ruky. Ihneď si predstavila, ako sa vynímajú na jej bledej pleť. Zmeravela. I keď sa pripravovala na túto chvíľu celé dni, nezmohla sa ani len na pozdrav, iba roztrasene sklopila viečka a ďalej sa venovala predaju kvetov.

Ruky mala ako z olova a ani jazyk ju neposlúchal, keď koktavo odpovedala na otázky poslednej z dám, ktorej balila kaktus do celofánu. Dvakrát sa pichla do prsta a na tretíkrát takmer odkvecla ako Šíповá Ruženka. Rozchichotala sa. Snáď by ju pobožkal a nenechal by ju drichmať s tvárou zapichnutou v kaktuse. A kto by upratoval tú krv? Zákazníčka na ňu podozrievavo hľadela. Previnilo sklopila viečka a posunula jej smerom balík. Výdavok jej dala takmer po slepiačky, pretože sa až príliš ostýchala svojho nápadníka, ktorý na nej visel pohľadom ako vianočná guľa na stromčeku. Magicky a žiarivo.

Pani s kaktusom odchádzala s tichým tskaním. Mladý muž sa otočil a kráčal za ňou.

„Nie,“ vykrikla ako pojašená, keď si všimla, že odchádza.